

WSTĘP DO PRAWOZNAWSTWA

Józef Nowacki, Zygmunt Tobor

SERIA AKADEMICKA

WYDANIE

6

WSTĘP DO PRAWOZNAWSTWA

Józef Nowacki, Zygmunt Tobor

SERIA AKADEMICKA

Zamów książkę w księgarni internetowej

profinfo.pl
księgarnia internetowa

WYDANIE

6

Wydawca
Agata Jędrasik

Redaktor prowadzący
Joanna Ołówek

Opracowanie redakcyjne
Anna Wojciechowska

Projekt okładek serii
Wojtek Kwiecień-Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przystępujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujemy prawo i własność
Więcej na www.legalnakultura.pl
Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2020

ISBN 978-83-8223-384-1
6. wydanie

Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przykopowa 33
tel. 22 535 82 19
e-mail: ksiazki@wolterskluwer.pl

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów	13
Wstęp do wstępu.....	17
Wprowadzenie	21
Rozdział 1	
Przepisy prawa	25
1. Rozumienie przepisu prawa	25
2. Sposoby formułowania przepisów prawa	28
2.1. Uwagi o strukturze przepisów prawa	28
2.2. Wartość logiczna przepisów prawa	30
3. Adresaci przepisów prawa	31
4. Rodzaje przepisów prawa	34
4.1. <i>Ius cogens – ius dispositivum</i>	34
4.2. Przepisy nakazujące, zakazujące i uprawniające	35
4.3. Przepisy odsyłające i blankietowe	37
4.4. <i>Lex generalis – lex specialis</i>	40
4.5. Przepisy proste i złożone	41
4.6. Przepisy ogólne i jednostkowe	42
4.7. Przepisy generalne i indywidualne	42
4.8. Przepisy abstrakcyjne i konkretne	42
4.9. Przepisy pierwszego i drugiego stopnia	43
Rozdział 2	
Fakty prawne, skutki prawne	46
1. Fakty prawne	46
1.1. Charakterystyka	46
1.2. Rodzaje faktów prawnych	47
1.3. Orzeczenie sądowe jako fakt prawny	49
2. Skutki prawne	51

3. Obowiązek	53
4. Uprawnienie	54
5. Kompetencje	55
6. Stosunek prawny	57
6.1. Uwagi wstępne	57
6.2. Charakterystyka ogólna stosunku prawnego	58
6.3. Elementy stosunku prawnego	59
6.4. Strony stosunku prawnego	60
6.5. Uprawnienie i obowiązek	61
6.6. Przedmiot stosunku prawnego	63
6.7. Uwagi o konstrukcjach stosunku prawnego	66
7. Sankcje	70
7.1. Sankcje represyjne	70
7.2. Sankcja egzekucyjna	72
8. Nieważność	73

Rozdział 3

Przepis prawny a norma prawna	77
1. Stosunek pojęć: „przepis prawa” – „norma prawna”	77
1.1. Zarys problemu	77
1.2. „Przepis prawa” jako pojęcie wyłączone	78
1.3. Równoznaczność określeń „przepis prawa”, „norma prawna”	80
1.4. Norma prawna jako znaczenie przepisu prawa	81
1.5. Norma prawna jako wypowiedź konstruowana z przepisów prawa	83
1.6. Norma prawna jako „zjawisko” odrębne od przepisów prawa	87
1.7. Wnioski ogólne	92
2. Konwencje dotyczące struktury norm prawnych	93
2.1. Struktury jednoelementowe	93
2.2. Struktury dwuelementowe	94
2.3. Struktury trójelementowe	96
2.4. Konstrukcja norm sprzężonych (podwójnych)	97
2.5. Wypowiedź normatywna (norma) jako ciąg relacji	98
3. Rekapitulacja rozważań	99

Rozdział 4

Prawo	101
1. Czym jest prawo?	101
1.1.pozytywizm prawniczy – teorie praw natury	102
1.2.pozytywizm „miękki” – integralna filozofia prawa	105
1.3. Realizm prawny	109
1.4. Wybrane koncepcje prawa końca XX w.	112
1.5. Zamiast podsumowania. Czy to, co deklarujemy, jest tym samym, co robimy w rzeczywistości?	113

Rozdział 5

System prawa	117
1. Generalne akty prawne	117
2. Hierarchia generalnych aktów prawnych	124
3. Gałęzie prawa	129
4. Pojęcie systemu prawa	135
5. Zasady systemu prawa	139
6. Zasady – reguły	143

Rozdział 6

Sposoby powstawania prawa	149
1. O tzw. źródłach prawa	149
2. Stanowienie	152
2.1. Uwagi wstępne	152
2.2. Konstytucja	153
2.3. Ustawa	155
2.3.1. Pojęcie ustawy	155
2.3.2. Ustawa w rozumieniu formalnym i materialnym	159
2.3.3. Procedura ustawodawcza	161
2.4. Inne akty prawne „z mocą ustawy”	165
2.5. Rozporządzenie	166
2.6. Akty wewnętrzne	168
2.7. Inkorporacja i kodyfikacja	168
2.8. Uwagi o działalności prawotwórczej	170
3. Prawo Unii Europejskiej	171
3.1. Zasady prawa UE	171
3.2. Zasady wynikające z prawa międzynarodowego	172
3.3. Zasady ogólne wspólne dla porządków prawnych państw członkowskich UE	172
3.3.1. Pewność prawa	173
3.3.2. Subsydiarność	174
3.3.3. Proporcjonalność	174
3.4. Zasady prawa unijnego wynikające z orzecznictwa TSUE	175
3.4.1. Pierwszeństwo prawa UE	175
3.4.2. Efektywność	176
3.4.3. Jednolite stosowanie	176
3.4.4. Bezpośredni skutek i bezpośrednia stosowalność	177
3.4.5. Niezależność proceduralna	177
3.5. Źródła prawa UE	178
3.5.1. Prawo pierwotne	178
3.5.2. Prawo wtórne	178
3.5.2.1. Rozporządzenia	179
3.5.2.2. Dyrektywy	179

3.5.2.3. Decyzje	180
3.5.2.4. Zalecenia i opinie	180
3.6. Konstytucja RP wobec prawa międzynarodowego i prawa UE	180
3.7. Orzeczenie do samodzielnej analizy w sprawie Doliny Rospudy, C-193/07 R	182
4. Prawo zwyczajowe	183
5. Prawo precedensowe	186
6. Umowa	188
7. Religia	189

Rozdział 7

Dostęp do informacji prawnej	193
1. Wstęp	193
2. Publiczne bazy aktów prawnych	197
2.1. Dzienniki urzędowe	197
2.2. ISAP – Internetowy System Aktów Prawnych	198
2.3. Baza aktów UE (EUR-Lex)	200
3. Bazy orzeczeń	202
3.1. Baza orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego	203
3.2. Baza orzeczeń Sądu Najwyższego	204
3.3. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych	206
3.4. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych	207
3.5. Archiwum interpretacji podatkowych	209
3.6. Baza orzecznictwa sądów europejskich INFOCURIA	210
4. Biuletyn Informacji Publicznej	212
5. Bazy materiałów legislacyjnych	214
5.1. Strona Sejmu	215
5.1.1. „Druki sejmowe”	216
5.1.2. „Proces legislacyjny”	216
5.1.3. Zakładka „Posiedzenia Sejmu”	217
5.1.4. Zakładka „Telewizja sejmowa”	217
5.1.5. Zakładka „Archiwum”	218
6. Baza Rządowy Proces Legislacyjny	218
7. BIP na wybranym przykładzie	220
8. Bazy literatury prawniczej	221
8.1. Polska Bibliografia Prawnicza 1965–2015	221
8.2. Westlaw i HeinOnLine	221
9. Komercyjne bazy informacji prawnej	222

Rozdział 8

Obowiązkiwanie prawa	226
1. Pojęcie obowiązkiwania	226
2. Kontrowersje związane z obowiązkiwaniem norm prawa stanowionego	231

3. Zakresy obowiązywania	232
3.1. Terytorialny zakres obowiązywania	232
3.2. Personalny zakres obowiązywania	234
3.3. Temporalny zakres obowiązywania	236
3.3.1. Nabycie mocy obowiązującej	236
3.3.2. Utrata mocy obowiązującej	242

Rozdział 9

Stosowanie prawa, decyzje w procesie stosowania prawa	247
1. Co w istocie oznacza termin „stosowanie prawa”?	247
1.1. Rozumienie „stosowania prawa”	247
1.2. Modele stosowania prawa	248
1.3. Typy stosowania prawa	250
1.4. Ideologie stosowania prawa	251
2. Jaki charakter mają czynności przeprowadzane w procesie stosowania prawa?	255
2.1. Decyzje w procesie stosowania prawa	255
2.2. Przykład z orzecznictwa do samodzielnej analizy (rola ocen w toku kwalifikacji stanu faktycznego)	260
2.3. Luzy decyzyjne w procesie stosowania prawa	261

Rozdział 10

Argumentacja w procesie stosowania prawa	268
1. Jakie znaczenie w procesie stosowania prawa ma argumentacja prawnicza	268
1.1. Kompetencja argumentacyjna prawnika	268
2. Narzędzia argumentacyjne	269
2.1. Reguły inferencyjne (reguły wnioskowań prawniczych)	270
2.1.1. „Zupełność” prawa i problem „luk w prawie”	271
2.1.2. <i>Argumentum a simili</i> – <i>Argumentum a contrario</i>	272
2.1.3. Relacja <i>argumentum a simili</i> (wnioskowanie <i>per analogiam</i>) – <i>argumentum a contrario</i>	277
2.1.4. Wskazówki dotyczące wyboru argumentacji w przypadkach nieunormowanych	278
2.1.5. <i>Argumentum a fortiori</i>	279
2.1.6. Wnioskowanie „z celu na środki” (dyrektywy instrumentalnego nakazu i zakazu)	280
2.2. Toposy prawnicze (topiki prawnicze)	284
2.3. Reguły kolizyjne	286
2.3.1. Reguła hierarchiczności (<i>lex superior derogat legi inferiori</i>)	286
2.3.2. Reguły rozstrzygające kolizje przepisów zajmujących to samo miejsce w hierarchii	287

2.3.2.1. Reguła szczególności (<i>lex specialis derogat legi generali</i>)	287
2.3.2.2. Reguła chronologiczności (<i>lex posterior derogat legi priori</i>)	288
2.3.3. Kolejność wyboru reguł kolizyjnych	289
3. Przedstawione orzeczenia raz jeszcze (kompetencja argumentacyjna prawnika)	294

Rozdział 11

Wykładnia prawa	297
1. Orzeczenie	297
2. Różne rozumienia pojęcia „interpretacja”	299
3. Tradycyjne ujęcie wykładni	300
3.1. Wykładnia językowa	300
3.2. Wykładnia systemowa	305
3.3. Wykładnia celowościowa	306
4. Krytyka ujęcia tradycyjnego	307
5. Sytuacje interpretacyjne	309
5.1. Wieloznaczność	309
5.2. Nieostrość	310
5.3. Znaczenie literalne czy jakieś inne?	311
6. Sposoby ustalania intencji	312
7. Rodzaje wykładni	313
7.1. Wykładnia językowa i pozajęzykowa	313
7.2. Wykładnia rozszerzająca i zwężająca	314
7.3. Moc wiążąca wykładni	314
8. Orzeczenie raz jeszcze	316

Rozdział 12

Sposoby posługiwania się terminem „prawo”. Prawo a wartości	318
1. Prawo pozytywne	319
2. Prawo przedmiotowe – prawo podmiotowe	321
2.1. Prawo przedmiotowe	321
2.2. Prawo podmiotowe	321
2.2.1. Prawo podmiotowe a uprawnienie	321
2.2.2. Teorie praw podmiotowych	323
2.3. Stosunek prawa podmiotowego do prawa przedmiotowego	325
2.3.1. Koncepcje pierwotności praw podmiotowych	325
2.3.2. Koncepcje pierwotności prawa przedmiotowego	326
2.3.3. Teorie negujące istnienie praw podmiotowych	326
3. Prawo a wartości	328
3.1. Czy pomiędzy prawem a wartościami istnieją powiązania?	328
3.2. Wartości wyrażone przez prawo (wybrane przykłady)	330

3.2.1. Godność	330
3.2.2. Dobro	331
3.2.3. Sprawiedliwość	333
3.2.4. Pewność prawa	336
3.2.5. Wartości państwa prawnego	337
3.2.6. Prawda	342
4. Konflikty wartości – proporcjonalność	343

Rozdział 13

Socjologia prawa	348
1. Źródła, historia rozwoju socjologii prawa oraz przedmiot badań i definicja	349
2. Definicja socjologii prawa, przedmiot badań	350
3. Socjologiczne koncepcje prawa	352
3.1. Prawo jako fakt społeczny – prawo żywe (<i>living law</i>)	354
3.2. <i>Law in action</i> : norma prawa pozytywnego + instytucjonalny kontekst organizacyjny	357
3.2.1. Realizm prawniczy	358
3.2.2. Instytucjonalno-organizacyjny wymiar prawa	359
3.3. Prawo pozytywne + kultura prawna (postawy wyrażające wartości)	360
3.4. Prawo jako przeżycie psychologiczne (L. Petrażycki)	363
3.5. Prawo jako suma reguł prawa oficjalnego i nieoficjalnego (A. Podgórecki)	365
3.5.1. Prawo oficjalne i prawo nieoficjalne	365
3.5.2. Relacja prawa oficjalnego i nieoficjalnego	366
4. Podsumowanie	367

Rozdział 14

Etyka zawodowa	370
1. Etyka prawnicza	371
2. Problem odrębności etyki zawodowej	372
3. Problem formalizacji etyki zawodowej	376
4. Etyka zawodów prawniczych	378
4.1. Etyka adwokacka i etyka radców prawnych	378
4.2. Etyka notarialna	384
4.3. Etyka komornicza	386
4.4. Etyka prokuratorska	387
4.5. Etyka sędziowska	390
5. Etyka administracji publicznej	392

Zamiast zakończenia. Prawo w świecie mitów, czyli o tym, dlaczego prawnicy nie są „bogami”...	395
--	-----

Dla zainteresowanych i nie tylko...

Pozycje polecane do samodzielnej lektury	399
---	-----

WSTĘP DO WSTĘPU...

(wprowadzenie do piątego wydania)

Oddajemy do rąk studentów piąte – poprawione – wydanie klasycznego już podręcznika *Wstęp do prawoznawstwa*, autorstwa prof. dr. hab. Józefa Nowackiego i prof. dr. hab. Zygmunta Tobora, który od dziesięcioleci, służąc studentom, „wykształcił” pokolenia prawników i pracowników administracji.

Pan Profesor Józef Nowacki odszedł 14 sierpnia 2005 r. Jego dzieło nadal żyje i jest wykorzystywane w procesie dydaktycznym. Jednakże świat podąża naprzód, zmienia się prawo, pojawiają się nowe poglądy i koncepcje teoretycznoprawne, twierdzenia – dawniej niekwestionowane, w dzisiejszych czasach są poddawane krytycznej ocenie. Dlatego też po upływie 10 lat od śmierci Profesora Józefa Nowackiego podjęliśmy się przygotowania nowego, zmodyfikowanego wydania podręcznika.

Pewne rozdziały zostały napisane na nowo, niektóre zostały poprawione, pojawiły się nowe zagadnienia, które wcześniej w książce były nieobecne (np. socjologia prawa, etyka prawnicza, prawo europejskie).

Cieszymy się, że udział w tym przedsięwzięciu wzięli uczniowie Profesora Józefa Nowackiego. Wszyscy autorzy, którzy przyjęli zaproszenie, starali się „dołożyć cegiełkę do wspólnego dzieła”, podejmując te zagadnienia, które stanowią przedmiot ich naukowych i zawodowych zainteresowań.

Każdego roku, w toku procesu dydaktycznego, pojawiają się trzy pytania, na które zawsze cierpliwie odpowiadamy młodym adeptom, przekraczającym progi wydziału prawa. Tym razem postanowiliśmy odpowiedzieć na nie we „Wstępie do wstępu...” , aby nie powtarzać kolejny raz kwestii, które wydają się nam oczywiste.

Pytanie, które najczęściej pojawia się w trakcie pierwszego spotkania ze studentami, odnosi się do tego, czym jest prawoznawstwo i do czego ten przedmiot jest potrzebny studentowi (oczywiście poza tym, by można było przeprowadzić kolejny egzamin).

Prawoznawstwo najczęściej charakteryzuje się jako całość wiedzy o prawie; terminem tym określa się także wszelkie dostatecznie rozwinięte i usystematyzowane wypowiedzi na temat prawa. Znane jest powiedzenie: „zanim nauczysz się latać, musisz najpierw nauczyć się chodzić” – idąc tym tokiem rozumowania: „aby poznać prawo, najpierw musisz wstąpić w jego progi”. Wstęp do prawoznawstwa ma na celu zapoznanie osoby wkraczającej w świat prawa z podstawowymi pojęciami nauk prawnych i uzyskanie przezeń umiejętności praktycznej aplikacji zdobytej wiedzy. Ma on także pomóc w uzyskaniu przez czytelnika umiejętności analizowania i rozumienia zjawisk prawnych, a w szczególności dostrzegania i rozwiązywania podstawowych problemów prawnych, przede wszystkim umiejętności stosowania i interpretacji prawa. Przedmiot zainteresowania wstępem do prawoznawstwa stanowią podstawowe problemy nauki prawa. W kolejnych rozdziałach niniejszej książki przedstawiono zarówno zagadnienia, które w szerszym zakresie będą omawiane w ramach dyscyplin dogmatycznoprawnych (np. fakt prawny, czynność prawna, zdolność prawna, zdolność do czynności prawnych), jak również zagadnienia podejmowane współcześnie w ramach teorii i filozofii prawa (np. prawo pozytywne – prawo naturalne, normatywizm, koncepcja reguł i zasad prawa R. Dworkina i R. Alexy’ego). Analiza zagadnień omawianych w podręczniku zostaje dokonana w kontekście obowiązujących przepisów prawa i praktyki orzeczniczej.

W toku zajęć wielu studentów nurtuje myśl, dlaczego podręcznik napisany jest takim „trudnym” językiem.

Zgadamy się z poglądem, że język opracowania nie jest łatwy, ale czy język wspólnoty prawników jest prosty i zrozumiały dla każdego? Czy każdy, nawet ten, kto nie ma odpowiedniego poziomu kompetencji językowych, może brać udział w dyskursie prowadzonym w ramach wspólnoty? W naszym przekonaniu zarówno język opracowania, jak i zaproponowany sposób przedstawienia problematyki mają możliwie najlepiej służyć edukacji przyszłego prawnika. Dlatego nie staramy się narzucić czytelnikowi naszego punktu widzenia, sprowadzając *Wstęp do prawoznawstwa* do elementarza, w którym przedstawiono wymagające poznania formułki. Książka nie jest zatem przeznaczona dla tych, którzy poszukują prostych rozwiązań i jedynie słusznych odpowiedzi. W przekonaniu autorów podręcznika podstawową umiejętnością, którą ma nabyć prawnik, jest zdolność dostrzegania problemów i ich rozwiązywania przez szukanie odpowiedzi i przedstawianie argumentacji na ich rzecz. Przedstawiając wiele zagadnień z zakresu teorii i dogmatyki prawa, wskazujemy różne stanowiska, które można zająć w danej materii, analizujemy argumenty na ich rzecz. Zadajemy pytania: czy powszechnie przyjęte stereotypy, bezkrytycznie akceptowane w *mainstreamie*, zasługują na uznanie? Czy można przedstawić i uzasadnić odmienne stanowisko teoretyczne? W efekcie tego czytelnik sam musi wybrać pogląd, który w jego ocenie jest bardziej przekonująco uzasadniany w nauce prawa i drogę teoretycznoprawną, którą zamierza podążać.

W końcu przed kolokwium bądź egzaminem niektórzy pytają, czy student musi nauczyć się treści podręcznika na pamięć.

Celem, który przyświecał autorom podręcznika, nie jest realizacja słynnej „formuły 3 z”, zgodnie z którą podręcznik jest po to, aby po „zakuciu” (często odbywa się to niestety w trakcie jednego dnia) i „zdaniu” (na co trzeba poświęcić także jeden dzień), jak najszybciej „zapomnieć”, wyrzucając z pamięci wyuczone na pamięć treści (najlepiej także w trakcie jednego dnia). Naszym zamierzeniem jest wykształcenie w młodym adeptce, który przekroczył jakże zdradliwe bramy świata zjawisk prawnych, pewnych „intuicji”, pozwalających swobodnie poruszać się w jakże zagmatwanym świecie prawa. Te „intuicje”, stanowiące efekt posiadanej wiedzy, odróżniają osobę będącą członkiem wspólnoty prawników od osoby, która potrafi tekst prawny jedynie „czytać”. Współczesne prawo jest zmieniane tak często (tzw. zalew legislacji), że do lamusa można odłożyć przekonanie, iż każdy obywatel po przeczytaniu tekstu przepisów potrafi odpowiedzieć na każde pytanie dotyczące prawa. Jednakże prawnik posiadający owe „intuicje”, niezależnie od tego, który akt prawny będzie stanowił przedmiot jego analizy i ile razy będzie się zmieniał jego tekst, zawsze poradzi sobie w gąszczu obowiązujących przepisów prawna. Zaś „zakuwanie” bez zrozumienia na pamięć treści zawartych w podręczniku, efektem czego ma być nauczenie się na pamięć kilku regułek, na pewno temu celowi nie służy. W naszym przekonaniu nowe wydanie podręcznika realizuje przedstawione zamierzenia, które przyświecały autorom od jego pierwszego wydania.

Pan Profesor Józef Nowacki zwykł mawiać, że podręcznik *Wstęp do prawoznawstwa* nie jest „czytanką” i za taką nie może być uznawany. Wierzymy, że kontynuując dzieło Pana Profesora, udało nam się tę myśl zachować.

Katowice, 8 lutego 2016 r.

Sławomir Tkacz
Zygmunt Tobor

WPROWADZENIE*

O tym, co należy wiedzieć przed przystąpieniem do lektury podręcznika

W nauce podstawowe znaczenie ma rozróżnienie wypowiedzi mających wartość logiczną od wypowiedzi, które tej wartości nie posiadają. Tak więc należy wyróżnić zdania, czyli wypowiedzi posiadające wartość logiczną, oraz pozostałe rodzaje wypowiedzi.

Termin „zdanie” w języku potocznym obejmuje takie wypowiedzi, jak: zdania oznajmujące, zdania pytające czy zdania rozkazujące. Wartość logiczna przysługuje jednak tylko zdaniom oznajmującym i w niniejszym podręczniku będziemy używać terminu „zdanie” w takim właśnie rozumieniu. Zdanie w sensie logicznym wyraża sąd, tzn. jakąś myśl odnoszącą się w sposób sprawozdawczy do jakiegoś stanu rzeczy¹. Może np. stwierdzać, że dany przedmiot ma taką a taką cechę, że należy do pewnej klasy przedmiotów, że między danymi przedmiotami zachodzi określony stosunek itp. Zdanie jest prawdziwe, gdy istnieje stan rzeczy, którego istnienie to zdanie stwierdza, jest zaś fałszywe, gdy ten stan rzeczy nie istnieje². Do kategorii zdań należą więc takie wypowiedzi, jak np. „Śnieg jest biały” (zdanie prawdziwe) bądź „Wszystkie koty są czarne” (zdanie fałszywe). Zdaniem prawdziwym będą też następujące wypowiedzi o prawie: „Ustawa o szczególnej odpowiedzialności karnej została opublikowana w Dzienniku Ustaw Nr 23 z 1985 r.”, „Część ogólna kodeksu karnego zawiera 116 artykułów”.

Wśród wypowiedzi niemających wartości logicznej trzeba wyróżnić przede wszystkim dyrektywy i oceny.

Do dyrektyw zaliczane są wypowiedzi, które określa się takimi nazwami, jak: norma, przepis, zasada, reguła, wskazówka, rada, zalecenie, sugestia itp.³ Wszystkie te

---

* Autorem „Wprowadzenia” jest prof. dr hab. Zygmunt Tobor.

¹ K. Ajdukiewicz, *Logika pragmatyczna*, Warszawa 1974, s. 28.

² Na temat prawdziwości wypowiedzi por. np. A. Tarski, *Pojęcie prawdy w językach nauk dedukcyjnych*, w: *Prace Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Wydział III*, Warszawa 1933, nr 34.

³ Por. np. A. Ross, *Directives and Norms*, London 1968, s. 60.

dyrektywy to skonwencjonalizowane akty werbalne wpływania na zachowanie się ludzi⁴. Od innych dyrektyw normy (przepisy)⁵ odróżniają się tym, że są aktami oddziaływań stanowczych. W życiu codziennym spotykamy się z wieloma normami w rodzaju: „miłuj bliźniego”, „szanuj starszych” itp.

W tekstach prawa występują wypowiedzi typu: „Termin oznaczony w dniach kończy się z upływem ostatniego dnia”⁶, „Po wysłuchaniu głosów stron sąd niezwłocznie przystępuje do narady”⁷, „Kto kradnie z włamaniem, podlega karze...”⁸. Ponieważ wypowiedzi te są umieszczane w aktach normatywnych, to mimo swojego oznajmującego trybu stanowią bez wątpienia przepisy (normy). Można je łatwo przekształcić w wypowiedzi: „Jest nakazane, żeby...”. Wypowiedzi te użyte jednak w sprawozdaniu sądowym będą zdaniami opisowymi.

Co powoduje, że przytoczone wypowiedzi raz bywają traktowane jako normy, a innym razem jako zdania opisowe? Niewątpliwie występuje tu odmienność spełnianych funkcji. Przepisy nie opisują zachowania, ale wskazują, jakie zachowanie powinno nastąpić. Główną funkcją norm jest wpływanie na zachowanie się ludzi. Dalsze różnice natury semantyczno-syntaktycznej wzbudzają wśród teoretyków prawa liczne kontrowersje⁹. Pomimo tych rozbieżności możemy stwierdzić, że przepisy, nie pełniąc funkcji opisowej, w kategoriach prawdy lub fałszu nie mogą być kwalifikowane.

Wypowiadane przez nas zdania służą zazwyczaj do wyrażania przekonania, że tak a tak jest. Natomiast oceny wyrażają naszą aprobatę lub dezaprobatę pewnego stanu rzeczy. Gdy mówimy np. o pewnym wyroku, że został wydany przez sąd okręgowy, że jego uzasadnienie sformułowano na pięciu stronach, że w stosunku do niego strony wniosły środki odwoławcze, to formułujemy zdania. Jeżeli jednak powiemy, że wyrok ten był rażąco niesprawiedliwy, niesłuszny lub nieskuteczny, to dokonujemy oceny.

Wypowiadane oceny rzadko są jedynie ekspresją naszych upodobań czy preferencji. Podstawową cechą tego rodzaju wypowiedzi jest pewne odniesienie do akceptowanych standardów czy kryteriów. Spełnianie lub niespełnianie przez oceniane przedmioty przyjmowanych standardów powoduje, że zajmujemy w stosunku do nich postawę za lub przeciw. Wypowiedź wyrażająca postawę za lub przeciw może być użyta z zamiarem rekomendowania, zalecania, chwalenia, ganienia, skrytykowania itp. ocenianego przedmiotu.

⁴ Por. K. Opalek, *Z teorii dyrektyw i norm*, Warszawa 1974, s. 152 i n.

⁵ Na temat relacji przepis – norma por. rozdz. 2.

⁶ Por. art. 111 § 1 k.c.

⁷ Por. art. 408 k.p.k.

⁸ Por. art. 279 k.k.

⁹ Problematykę tę omawia K. Opalek, *Z teorii dyrektyw i norm*, s. 25 i n.

Jak już podkreślano, wypowiedź jest prawdziwa (fałszywa), gdy opisuje jakiś stan rzeczy zgodnie (niezgodnie) z rzeczywistością. Jeżeli jakaś wypowiedź niczego nie opisuje, ale wyraża jedynie naszą aprobatę lub dezaprobatę, to kwalifikować jej w kategoriach prawdy lub fałszu nie możemy. Stąd też zarówno oceny, jak i normy należą do klasy wypowiedzi nonkognitywnych, czyli takich, które nie mają wartości poznawczej¹⁰.

Tradycyjny jest podział na oceny zasadnicze (właściwe) i instrumentalne (celowościowe, utylitarne)¹¹. W ocenach zasadniczych oceniamy dany przedmiot „dla niego samego”, bez względu na jego relację do innych przedmiotów. Oceny instrumentalne to takie, w których oceniamy dany przedmiot jako „dobry środek”, „środek do dobrego”, „dobry środek do dobrego” czy też ze względu na skutki, które powoduje¹².

Rozróżnienie zdań (w sensie logicznym), przepisów (norm) i ocen odgrywa ważną rolę w nauce prawa, gdyż stanowi podstawę wyróżnienia wielu języków związanych z prawem, takich jak język tekstów prawnych, praktyki stosowania i interpretacji prawa, dogmatyki prawa czy też język potocznego dyskursu prawnego¹³.

---

¹⁰ Por. np. Ch.L. Stevenson, *Facts and Values*, New Haven–London 1963, s. 153–174; M. Ossowska, *Podstawy nauki o moralności*, Warszawa 1963, s. 96–168.

¹¹ Por. np. M. Ossowska, *O dwóch rodzajach ocen*, *Kwartalnik Filozoficzny* 1946, t. XVI, z. 2–4; J. Lande, *O ocenach*, *Kwartalnik Filozoficzny* 1948, t. XVII, z. 3–4; T. Kotarbiński, *Elementy teorii poznania, logiki formalnej i metodologii nauk*, Wrocław–Warszawa–Kraków 1961, s. 442–445.

¹² O typach ocen instrumentalnych por. Z. Tobor, *Charakterystyka ocen instrumentalnych i instrumentalne oceny przepisów prawnych*, Katowice 1986.

¹³ Por. np. K. Opalek, *Zagadnienia teorii prawa i teorii polityki*, Warszawa 1986, s. 93.

Rozdział 1

PRZEPISY PRAWA*

1. Rozumienie przepisu prawa

Przepisy prawa są ustanawiane mocą tzw. **generalnych normatywnych aktów prawnych** (mocą konstytucji, ustaw, rozporządzeń), są wypowiedziami językowymi „zastanymi” przez nas w tekstach ustaw i innych aktów prawnych¹⁴.

Oto przykładowo przytoczone charakterystyki przepisu prawa, podawane w różnych opracowaniach prawniczych:

- 1) „Przepis prawa to jednostka redakcyjna aktu prawotwórczego”¹⁵;
- 2) „Przepis prawny to część aktu prawnego wyodrębniona przez prawodawcę jako artykuł, paragraf lub w innej postaci”¹⁶;
- 3) „Od normy prawnej należy odróżnić przepis prawny, tj. zawartą w akcie normatywnym wypowiedź wyodrębnioną w pewną zamkniętą całość (artykuły, paragrafy, ustępy czy nawet zdania)”¹⁷;
- 4) „Przepisem prawa jest stanowiący całość gramatyczną (...) zwrot językowy zawarty w tekście aktu normatywnego. Poszczególne artykuły lub paragrafy aktu normatywnego zawiera jeden albo kilka przepisów prawa”¹⁸;
- 5) „Przez wyrażenie «przepis prawny» rozumie się tu «wypowiedź zdaniokształtną tekstu zasadniczego jakiegoś aktu prawnego, braną od kropki do kropki, i to niezależnie od ilości orzeczeń w niej występujących» (...)”¹⁹.

---

* Autorem rozdziału 1 „Przepisy prawa” jest prof. dr hab. Józef Nowacki. Rozdział przejrzał i uzupełnił dr hab. Sławomir Tkacz.

¹⁴ A. Peczenik, *Struktura normy prawnej*, St. Praw. 1968, nr 20, s. 20.

¹⁵ A. Łopatka, *Wstęp do prawoznawstwa*, Warszawa 1975, s. 192.

¹⁶ *Mała Encyklopedia Prawa*, Warszawa 1959, s. 545.

¹⁷ A. Wolter, *Prawo cywilne. Zarys części ogólnej*, Warszawa 1967, s. 72.

¹⁸ S. Grzybowski, *Prawo cywilne. Zarys części ogólnej*, Warszawa 1974, s. 54.

¹⁹ M. Zieliński, *Interpretacja jako proces dekodowania tekstu prawnego*, Poznań 1972, s. 24.

Mimo odmienności samych sformułowań charakterystyki te trafnie wskazują na pewne cechy przepisu prawa. Nie ma np. rozbieżności merytorycznych między określeniem przepisu prawa jako jednostki redakcyjnej tekstu prawnego a określeniem go jako artykułu lub paragrafu tego tekstu, gdyż właśnie artykuły, paragrafy, punkty, litery są owymi jednostkami redakcyjnymi (nazywanymi również jednostkami systematyzacyjnymi aktu prawnego). Dany artykuł lub paragraf najczęściej zawiera tylko jedną wypowiedź zdaniokształtną, zaczynającą się dużą literą i kończącą się kropką²⁰, ale bywa i tak, że obejmuje ona nawet kilka takich właśnie wypowiedzi zdaniokształtnych²¹. Dlatego i na ten ostatni aspekt zwrócono uwagę w określeniach podanych na czwartym i piątym miejscu.

Przytoczone charakterystyki świadczą zarazem o rozbieżnościach dotyczących rozumienia przepisu prawa. Jedni przepisem prawa nazywają wszystkie, łącznie brane, wypowiedzi zdaniokształtne zawarte w danym artykule albo paragrafie²², inni nazywają tak każdą z osobna zdaniokształtną wypowiedź, zaczynającą się dużą literą i kończącą się kropką, niezależnie od ich liczby w danym artykule lub paragrafie²³.

Każde doprecyzowanie znaczenia nazwy i ostre wytyczenie jej zakresu jest cenne, ale rozbieżność, o której tu mówimy, praktycznie trudności nie przysparza. Kontekst danej wypowiedzi zawsze bowiem wskazuje, czy mówiącemu lub piszącemu chodzi w danym wypadku o wszystkie postanowienia zawarte w określonym artykule lub paragrafie, czy też tylko o jedną ze zdaniokształtnych wypowiedzi, jakie tam się znajdują.

Można zwrócić uwagę na jeszcze jedną kwestię związaną z rozumieniem nazwy „przepis prawa”, nie najważniejszą wprawdzie, ale zapewne dobrze będzie i z niej

²⁰ Oto przykłady tego rodzaju przepisów, zaczerpnięte z Kodeksu cywilnego: „Art. 777 § 1. Za bagaż, który podróżny przewozi ze sobą, przewoźnik ponosi odpowiedzialność tylko wtedy, gdy szkoda wynikła z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa przewoźnika. § 2. Za bagaż powierzony przewoźnikowi, przewoźnik ponosi odpowiedzialność według zasad przewidzianych dla przewozu rzeczy”; przykład z Kodeksu karnego: „Art. 255 § 2. Kto publicznie nawołuje do popełnienia zbrodni, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”.

²¹ Por. np. art. 141 § 1 k.r.o.: „Ojciec nie będący mężem matki obowiązany jest przyczynić się w rozmiarze odpowiadającym okolicznościom do pokrycia wydatków związanych z ciążą i porodem oraz kosztów trzymiesięcznego utrzymania matki w okresie porodu. Z ważnych powodów matka może żądać udziału ojca w kosztach swego utrzymania przez czas dłuższy niż trzy miesiące. Jeżeli wskutek ciąży albo porodu matka poniosła inne konieczne wydatki lub szczególne straty majątkowe, może ona żądać, ażeby ojciec pokrył odpowiednią część tych wydatków lub strat. Roszczenia powyższe przysługują matce także w wypadku, gdy dziecko urodziło się nieżywe”.

²² *Mała Encyklopedia Prawa*, s. 545; S. Szer, *Prawo cywilne. Część ogólna*, Warszawa 1967, s. 75; F. Studnicki, *Wzór zachowania się, wzór postępowania i norma*, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace Prawnicze, z. 8, Kraków 1961, s. 28 i n.

²³ S. Ehrlich, *Wstęp do nauki o państwie i prawie*, Warszawa 1971, s. 96; S. Grzybowski, *Prawo cywilne. Zarys części ogólnej*, s. 54; M. Zieliński, *Interpretacja jako proces dekodowania tekstu prawnego*, s. 24; Z. Ziemiński, *Przepis prawny a norma prawna*, RPiE 1960, z. 1, s. 105 oraz inni, tutaj niepowoływani autorzy.

zdać sobie sprawę. Otóż niektórzy autorzy charakteryzują przepis prawa jako fragment normatywnego aktu prawnego, którym niekiedy jest artykuł lub paragraf, niekiedy zaś punkt lub nawet litera²⁴. Gdy nazwa „przepis prawa” jest odnoszona do tych postanowień, które zostały zawarte w ramach jednego punktu (albo litery), wtedy tyle mamy mieć przepisów prawa, ile owych punktów czy liter zostało wyodrębnionych w danym artykule albo paragrafie²⁵. Można oczywiście nazwę „przepis prawa” odnosić do postanowień ograniczonych ramami jednego punktu lub litery jako fragmentu artykułu lub paragrafu, ale dla tych, którzy przepisem prawa nazywają zdaniokształtną wypowiedź zamieszczoną w tekście prawnym, będą to jedynie fragmenty przepisu, gdyż postanowienia objęte daną literą czy punktem z reguły nie są całymi wypowiedziami zdaniokształtnymi, lecz tylko ich fragmentami²⁶.

Przykładowo zacytowane na wstępie niniejszego rozdziału określenia przepisu prawa (oraz wiele innych, spotykanych w piśmiennictwie, a tutaj nieprzytoczonych) nie zawierają jego wystarczającej charakterystyki. Nie są to charakterystyki pełne. Wszystkie one pomijają bowiem cechę najważniejszą – to, że każdy przepis prawa jest **regułą zachowania**. Wszelkie przepisy, oczywiście z przepisami prawa włącznie, są wypowiedziami wskazującymi sposób postępowania, są wypowiedziami „przepisującymi”, jak postępować (stąd i nazwa „przepis”) – są więc regułami zachowania. Każdy przepis jest „wskazówką”, „regułą” zachowania i takie znaczenia ma słowo „przepis” w językach naturalnych, niezależnie od dziedziny, jakiej dotyczy. Stąd też mówi się o przepisach gramatycznych, lekarskich, kościelnych, prawnych i innych²⁷.

²⁴ Por. np. S. Szer, *Prawo cywilne...*, s. 75: „Przepis prawny występuje w akcie normatywnym jako określony tekst, np. jako artykuł, paragraf, ustęp, zdanie, litera, punkt (...)”; o „najmniejszym fragmencie tekstu ustawy” pisze np. Z. Ziemiński, *Przepis prawny...*, s. 105.

²⁵ Por. np. art. 956 k.c.: „Nie może być świadkiem przy sporządzaniu testamentu: 1) kto nie ma pełnej zdolności do czynności prawnych; 2) niewidomy, głuchy lub niemy; 3) kto nie może czytać i pisać; 4) kto nie włada językiem, w którym spadkodawca sporządza testament; 5) skazany prawomocnie wyrokiem sądowym za fałszywe zeznania”. Oto inny jeszcze przykład omawianego sposobu ujęcia postanowień prawa, zaczerpnięty z ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 572 z późn. zm.): „Art. 63.1. W skład konwentu uczelni publicznej, z wyłączeniem publicznej uczelni zawodowej, mogą wchodzić przedstawiciele: 1) organów samorządu terytorialnego i zawodowego; 2) instytucji i stowarzyszeń naukowych, zawodowych oraz twórczych; 3) organizacji pracodawców oraz jeżeli statut tak stanowi, organizacji samorządu gospodarczego; 4) przedsiębiorców i instytucji finansowych; 5) uczelni”.

²⁶ Por. np. ust. 1 pkt 1 art. 63 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, przytoczony w poprzednim przypisie. Same postanowienia ust. 1 pkt 1 (słowa: „organów samorządu terytorialnego i zawodowego”) trudno nazwać przepisem, gdyż sensowna, zdaniokształtna całość tworzy dopiero wypowiedź, że w skład konwentu uczelni publicznej mogą wchodzić w szczególności przedstawiciele (ust. 1) organów samorządu terytorialnego i zawodowego (pkt 1).

²⁷ Por. J. Karłowicz, A. Kryński, W. Niedźwiedzki, *Słownik języka polskiego*, t. 5, Warszawa 1952, s. 162; *Słownik języka polskiego*, red. W. Doroszewski, t. 7, Warszawa 1965, s. 329–330; przepis to „przykaz” – por. S.B. Linde, *Słownik języka polskiego*, t. 4, Warszawa 1951, s. 568.

Gdy dana wypowiedź nie wskazuje sposobu postępowania, gdy nie formułuje reguły zachowania, po prostu nie jest wypowiedzią mającą cechy przepisu. Ponieważ cechą każdego przepisu, w tym również przepisu prawa, jest to, że jest on regułą postępowania, nie można cechy tej pomijać w podawanych charakterystykach czy określeniach przepisu prawa.

Podsumowując, można powiedzieć, że **przepis prawa** to zdaniokształtny zwrot językowy wskazujący bądź narzucający sposób postępowania (a więc będący regułą postępowania), formalnie wyodrębniony w tekście prawnym jako artykuł, paragraf, ustęp lub jako zdaniokształtny fragment artykułu, paragrafu albo ustępu.

2. Sposoby formułowania przepisów prawa

2.1. Uwagi o strukturze przepisów prawa

Obecnie zwrócimy uwagę na to, jak są formułowane przepisy prawa i jaka struktura jest im nadawana.

Najogólniej biorąc, można powiedzieć, że nadawana jest im postać zdaniokształtnej wypowiedzi składającej się z dwu członów: poprzednika i następnika²⁸.

Jeden z tych członów, **poprzednik**, wymienia, wskazuje lub określa „okoliczności”, z którymi należy wiązać skutki prawne, „okoliczności”, które – jak się często mówi – rodzą skutki prawne.

Drugi z owych członów, **następnik**, ustala skutki prawne, jakie powinny być związane z okolicznościami wymienionymi w poprzedniku²⁹. Następstwa prawne (skutki prawne) sprowadzają się do wskazania, jak dany podmiot powinien się zachować³⁰, przy czym zachowanie to może m.in. polegać na powinności poniesienia przez niego pewnych ujemnych następstw³¹.

²⁸ Por. np. R. Schreiber, *Allgemeine Rechtslehre*, Berlin–Heidelberg–New York 1969, s. 15 i n.; O. Germann, *Grundlagen der Rechtswissenschaft*, Bern 1950, s. 16 i n.; K. Larenz, *Methodenlehre der Rechtswissenschaft*, Berlin–Göttinge–Heidelberg 1960, s. 149 i n.

²⁹ Na przykład art. 150 k.k.: „Kto zabija człowieka na jego żądanie i pod wpływem współczucia dla niego (poprzednik – J.N.), podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 (następnik – J.N.)”; art. 723 k.c.: „Jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony (poprzednik – J.N.), dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę (następnik – J.N.)”.

³⁰ Na przykład art. 987 k.c.: „Jeżeli osoba powołana jako wykonawca testamentu nie chce tego obowiązku przyjąć (poprzednik określający okoliczności – J.N.), powinna złożyć odpowiednie oświadczenie przed sądem (następstwo prawne w postaci wskazania określonego sposobu zachowania się – J.N.)”.

³¹ Na przykład art. 551 § 1 k.c.: „Jeżeli kupujący dopuścił się zwłoki z odebraniem rzeczy sprzedanej („stan rzeczy” – J.N.), sprzedawca może oddać rzecz na przechowanie na koszt i niebezpieczeństwo kupującego (następstwo prawne – J.N.)”; art. 279 k.k.: „Kto kradnie z włamaniem („stan rzeczy” – J.N.), podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10 (ujemne następstwo prawne, dolegliwość – J.N.)”.

Wiele przepisów jest formułowanych w postaci zwrotów warunkowych („jeżeli...”³², „w razie...”³³, „w wypadku...”³⁴), wyraźnie uwypuklających dwuczłonowość ich struktury. Dwuczłonowość ta („okoliczności” – skutki prawne) występuje również w licznych innych przepisach prawa, w których „jeżeli...”, „w razie...” itp. nie zostały użyte³⁵.

Najczęściej jest tak, że skutki prawne są określane w drugim z owych członów przepisów prawa, co było widoczne w dotychczas podawanych przykładach. Bywa jednak i tak, że najpierw są wskazywane skutki prawne, potem zaś dopiero wymieniane „okoliczności”, z którymi skutki te powinny być związane³⁶.

Odpowiednie zwroty językowe, wiążące w zdaniokształtną całość obydwie wyróżnione człony przepisu prawa, nadają wypowiedziom zawartym w tekstach ustaw i innych aktów prawnych charakter reguł zachowania, charakter reguł ustalających, kiedy i jak należy postępować. Należy nadmienić, że są to zwroty różne, zwane **funktorami normotwórczymi**.

---

³² Na przykład art. 560 k.c.: „§ 1. Jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. Jednakże kupujący nie może od umowy odstąpić, jeżeli sprzedawca niezwłocznie wymieni rzecz wadliwą na rzecz wolną od wad albo niezwłocznie wady usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona przez sprzedawcę lub naprawiana, chyba że wady są nieistotne. § 2. Jeżeli kupujący odstępuje od umowy z powodu wady rzeczy sprzedanej, strony powinny sobie nawzajem zwrócić otrzymane świadczenia według przepisów o odstąpieniu od umowy wzajemnej. § 3. Jeżeli kupujący żąda obniżenia ceny z powodu wady rzeczy sprzedanej, obniżenie powinno nastąpić w takim stosunku, w jakim wartości rzeczy wolnej od wad pozostaje do jej wartości obliczonej z uwzględnieniem istniejących wad. § 4. Jeżeli sprzedawca dokonał wymiany, powinien pokryć także związane z tym koszty, jakie poniósł kupujący”.

³³ Na przykład art. 492 § 1 k.p.k.: „W razie pojednania stron postępowanie umarza się”; art. 532 § 1 k.p.k.: „W razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji”.

³⁴ Na przykład art. 193 § 3 k.p.k.: „W wypadku powołania biegłych różnych specjalności, o tym, czy mają oni przeprowadzać badania wspólnie i wydać jedną wspólną opinię czy opinie odrębne, rozstrzyga organ procesowy powołujący biegłych”; art. 448 § 2 k.p.k.: „W wypadku wniesienia apelacji przez prokuratora oraz obrońców lub pełnomocników dołącza się do zawiadomienia odpis apelacji strony przeciwnej (...)”.

³⁵ Na przykład art. 289 § 1 k.k.: „Kto zabiera w celu krótkotrwałego użycia cudzy pojazd mechaniczny (wskazanie „okoliczności” – J.N.), podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 (skutki prawne – J.N.)”; art. 548 § 1 k.c.: „Z chwilą wydania rzeczy sprzedanej (wskazanie «okoliczności» – J.N.) przechodzą na kupującego korzyści i ciężary związane z rzeczą oraz niebezpieczeństwo przypadkowej utraty lub uszkodzenia (skutki prawne – J.N.)”.

³⁶ Na przykład art. 438 k.p.k.: „Orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia: 1) obrazy przepisów prawa materialnego (...)”; art. 496 k.p.k.: „§ 1. Postępowanie w sprawach z oskarżenia prywatnego umarza się za zgodą oskarżonego, jeżeli oskarżyciel prywatny odstąpi od oskarżenia przed prawomocnym zakończeniem postępowania. § 2. Zgoda oskarżonego nie jest wymagana, jeżeli oskarżyciel prywatny odstąpi od oskarżenia przed rozpoczęciem przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej”.

W podręczniku zaprezentowano podstawowe pojęcia nauk prawnych, takie jak: przepis prawa, w tym jego rodzaje i adresaci, fakt prawny oraz skutek prawny. Omówiono problematykę stanowienia i stosowania prawa, znaczenie wykładni prawa i argumentacji prawniczej w praktyce prawniczej, mechanizmy wpływające na treść finalnych rozstrzygnięć podejmowanych przez organy wymiaru sprawiedliwości. Autorzy wyjaśnili różnicę między przepisem prawnym a normą prawną, a także przedstawili sposoby powstawania prawa.

W szóstym wydaniu publikacji rozbudowano rozważania dotyczące m.in.:

- adresatów przepisów prawa,
- faktów prawnych,
- podziału norm na zasady i reguły,
- doktryny pasytywizmu i aktywizmu sędziowskiego.

Ponadto uaktualniono rozważania dotyczące prawa europejskiego oraz etyki zawodów prawniczych.

Podręcznik cechuje krytyczne podejście do przedstawianych zagadnień, ich bogata dokumentacja oraz wykazywanie zależności różnych koncepcji od przyjmowanych założeń wartościujących. Do zalet pracy należą jasny i zrozumiały język, przejrzysty układ materiału oraz ilustrowanie omawianych problemów umiejętnie dobranymi przykładami. Analiza kwestii omawianych w książce została dokonana w kontekście obowiązujących przepisów prawa i praktyki orzeczniczej.

Opracowanie jest przeznaczone dla studentów wydziałów prawa, administracji, stosunków międzynarodowych, finansów oraz marketingu i zarządzania. Zainteresuje także praktyków prawa oraz osoby, które chcą poszerzyć swoją wiedzę w zakresie języka aktów prawnych oraz wspólnoty prawniczej, a przede wszystkim zrozumieć prawidłowości rządzące procesami stanowienia i stosowania prawa.

LEXOTEKA
więcej niż podręcznik

Poszukaj pozostałych podręczników
dostępnych online

www.lexoteka.pl

9788382233841 W06P01

ISBN 978-83-8223-384-1

9 788382 233841

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA 801 04 45 45

ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL